

Noaberschap

Na de dotcombubbel en de vastgoedzeepbel in de jaren nul en tien vrezten veel deskundigen, van onroerendgoedbeleggers tot de demissionaire minister van Financiën, al een paar jaar een nieuwe hausse op de Nederlandse woningmarkt.

Exorbitante discrepanties tussen de vraag- en aanbodzijde leiden tot prijsopdrijvende tafere-len waardoor aspirant-kopers niet eens meer prakkeseren over huisje-boompje-beestje, nu ze in het westen geen tweekamerappartement meer kunnen financieren.

Sinds thuiswerken usance is geworden, zien we daarom steeds meer Randstedelingen hals-overkop hun biezen pakken om hun woongeluk in Oost-Nederland te beproeven.

Het stereotiepe beeld is dat vanuit Vinex-wijken met twee-onder-een-kapwoningen een wa-re exodus plaatsvindt naar L-vormige villa's met art-deco-interieur en een magnifiek uitzicht aan de rand van pittoreske Twentse dorpskernen als Delden en Markelo.

Diehard doe-het-zelvers, die nu driehoog-achter wonen of hutjemutje in een minuscuul sou-terrain, knappen in overall of een verwassen T-shirtje vervallen kop-hals-rompboerderijen op, terwijl de onfortuinlijken met twee linkerhanden kiezen voor prefabwoningen of nieuw-bouwprojecten met houtskeletbouw.

Ook groeit stilletjesaan de tinyhousebeweging, dankzij mariekondoënde millennials en enkele geitenwollensokkentypes die autarkische wooncommunity's vormen van nul-op-de-meterwoninkjes, waar de elektriciteit voor de wifrouter uit zonnepanelen en een thuisbatterij wordt gehaald en het douchewater wordt gerecycled om de wc door te spoelen.

Al deze nieuwbakken Twentenaren zijn uiteraard meer dan welkom, al moeten ze natuurlijk wel slagen voor hun integratie-examen, liefst summa cum laude, maar dat predicaat krijgen ze pas als ze zich te allen tijde voorbeeldige noabers tonen.